

UZASADNIENIE

W pozwie z 10 kwietnia 2018 roku, wniesionym pierwotnie w postępowaniu elektronicznym, (...) Bank (...) S.A. wniósł o zasądzenie od K. G. kwoty 93.978,17 zł, z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, naliczanych od dnia 10 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 8.721,47 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych do dnia 9 kwietnia 2018 roku wraz z kosztami procesu. W pozwie powołano się na wyciąg z ksiąg rachunkowych banku. (pozew k. 4)

Nakazem zapłaty z dnia 14 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości. (nakaz k. 6 odw.)

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany K. G. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, a na wypadek uwzględnienia powództwa o rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty. Na uzasadnienie swego stanowiska pozwany podniósł, że kwestionuje roszczenie co do zasady i co do wysokości jako nieuzasadnione wskazując jednocześnie, że zasadności roszczenia nie dowodzi wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, który ma przymiot jedynie dokumentu prywatnego, a nadto, że strona powodowa nie skonkretyzowała czynności bankowej, z której wywodzi roszczenie. Z ostrożności procesowej wskazał na brak wymagalności roszczenia, a w szczególności na nie wykazanie przez stronę powodową faktu doręczenia wypowiedzenia umowy kredytu. Co do wniosku o rozłożenie świadczenia na raty powód wskazał, że jest on uzasadniony jego sytuacją osobista i majątkową, wnosząc o przesłuchanie go w charakterze strony. (sprzeciw k. 7 odw.)

Na rozprawie w dniu 13 marca 2019 roku pozwany podniósł dodatkowo, że na dokumencie wypowiedzenia, które nastąpić miało w formie pisemnej, nie ma podpisu, a jedynie nie pozwalająca na zidentyfikowanie osoby parafa, a pieczęć banku jest poza obszarem podpisu, a także, że wypowiedzenie jest warunkowe i dotyczy jedynie warunków spłaty, co w jego ocenie nie powoduje wymagalności całej należności. Przyznał jednak, że nie kwestionuje zestawienia wpłat przedstawionego przez stronę powodową przy odpowiedzi na sprzeciw. (protokół k. 59 odw.)

Sąd ustalił:

W dniu 16 lipca 2015 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. a K. G. zawarta została umowa kredytu (...) numer (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu kwoty 105.263,16 zł na potrzeby własne na okres 120 miesięcy, a pozwany zobowiązał się tą kwotą, powiększoną o całkowity koszt kredytu, w 120 miesięcznych ratach, zwrócić. Zgodnie z treścią par. 3 wypłata kredytu nastąpić miała w dniu zawarcia umowy, w formie przelewu na rachunek bankowy. Stosownie do treści par. 17 umowy bank (...) S.A. miał prawo wypowiedzieć umowę, z terminem wypowiedzenia 30 dni, między innymi, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków określonych w umowie. Załącznikiem do umowy był plan spłaty. (umowa k. 38 załącznik k. 43)

Na dzień 15 maja 2017 roku na koncie pozwanego figurowały kapitał wymagalny niespłacony 624,79 zł i odsetki wymagalne niespłacone 311,40 zł. Na dzień 15 czerwca 2017 roku : kapitał wymagalny niespłacony 604,90 zł i odsetki wymagalne niespłacone 771,46 zł, a na dzień 15 lipca 2017 roku odpowiednio: 643,63 zł i 741,73 zł. (zestawienie k. 47 odwrót)

Umowa została powodowi wypowiedziana przez bank, w zakresie warunków spłaty, pismem z 14 sierpnia 2017 roku z powodu braku spłaty wymagalnych rat. W piśmie podpisanym przez umocowanego specjalistę E. S., wskazano, że termin wypowiedzenia wynosi 30 dni i liczy się od dnia następnego po doręczeniu pisma pozwanemu, a także, że brak spłaty zadłużenia w terminie wypowiedzenia spowoduje wymagalność całości kwoty kredytu z odsetkami i opłatami, natomiast spłata części już wymagalnej (łącznie 3.702,69 zł) spowoduje, że wypowiedzenie utraci moc. Pismo zostało odebrane 28 sierpnia 2017 roku. (wypowiedzenie k. 35, kopia potwierdzenia odbioru przez J. G. k. 37, pełnomocnictwo dla E. k.)

Pismem z 30 października 2017 roku K. G. wezwany został do zapłaty kwoty 98.554,31 zł. (pismo k. 22, potwierdzenie odbioru k. 23)

Na dzień 6 kwietnia 2018 roku w księgach rachunkowych (...) S.A. figurowało wymagalne zadłużenia K. G. z tytułu umowy złotówkowego kredytu gotówkowego (...) z dnia 16 lipca 2015 roku, w tym: należność główna 93.978,17 zł, odsetki od 15 kwietnia 2017 roku do 6 kwietnia 2018 roku w kwocie 8.644,22 zł. (wyciąg z ksiąg bankowych (...) k. 21 sporządzony przez pełnomocnika banku (...), pełnomocnictwo k. 24)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest usprawiedliwione co do zasady i co do wysokości.

Podstawą odpowiedzialności pozwanych są, tworzące między stronami prawo, postanowienia umowy z 16 lipca 2015 roku o udzielenie pozwanemu przez powodowy bank kredytu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 354 § 1 k.c. dłużnik winien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią.

Zgodnie z art. 6 k.c., na stronie, która z twierdzeń swych pragnie wywodzić korzystne dla siebie skutki, spoczywa ciężar udowodnienia tych twierdzeń, o ile są sporne.

Wobec złożenia dokumentu umowy, nie może ostać się zarzut pozwanego, że bank nie skonkretyzował czynności, z której wywodzi roszczenie, zwłaszcza, że w toku procesu pełnomocnik powoda nie kwestionował złożonego przez stronę powodową zestawienia wpłat na poczet wykonania umowy.

Ostatecznie zatem, fakt zawarcia przez strony umowy kredytu i fakt jego wykorzystania przez pozwanego, a także historie wpłat uznać należy za niesporne. Wobec powyższego, skoro pozwany nie wskazuje, że dokonywał spłaty kredytu w inny, niż to wynika z zestawienia sposób, nie może się także ostać zarzut, że strona powodowa nie wykazała wysokości roszczenia. Od wierzyciela nie sposób bowiem wymagać przeprowadzenia tzw. dowodu negatywnego – w tym przypadku dowodu na okoliczność tego, że dłużnik nie uiścił kwot innych niż, te które powód przyznaje. Jest to dowód niemożliwy. Rzeczą dłużnika, także gdy jest stroną pozwaną, jest wykazanie, że zobowiązanie zgodnie z umową wykonał, albo wykonał w większym, niż twierdzi wierzyciel, zakresie. Pozwany nie przedstawił tymczasem żadnego dowodu wskazującego na uiszczenie tytułem zadłużenia wobec powodowego banku kwot innych niż te, które sam powód ujął w złożonym wykazie, a nadto nie kwestionował zestawienia.

Rację ma pozwany, że wyciąg z ksiąg bankowych nie jest dokumentem urzędowym. Nie jest też dowodem na brak zgodnej z umową obsługi kredytu. Wywodzi z tego jednak nieuprawniony wniosek. Wyciąg nie ma macy dokumentu urzędowego, ale nie oznacza to, że pozbawiony jest w ogóle mocy dowodowej. Jest dokumentem prywatnym stanowiącym dowód tego, że strona powodowa złożyła oświadczenie określonej treści. Ze swej istoty nie jest dowodem na brak wpłat, a jedynie dowodem na to, że w danym dniu, wierzyciel, przyznając okoliczność, że do pewnego momentu pozwany dokonywał regularnych wpłat, których potem zaniechał, wyliczył, że niespornie zaciągnięte zobowiązanie opiewa jeszcze na kwotę w dokumencie wskazaną.

Niezasadny jest także zarzut nieskutecznego złożenia przez powodowy bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Jak wynika z zestawienia wpłat pozwanego, w momencie dokonania wypowiedzenia, pozwany zalegał już co kapitału i odsetek za maj, czerwiec i lipiec 2017 roku, co, w świetle treści umowy (zawartej przed wejściem w życie przepisu art. 75 c prawa bankowego i zgodnej z treścią wówczas obowiązującego art. 75 prawa bankowego), uprawniało bank do wypowiedzenia, przy czym wypowiedzenie w części dotyczącej warunków spłaty spowodowało wymagalność całej udzielonej, a niespłaconej kwoty z odsetkami i kosztami. Wypowiedziane zostały warunki spłaty ratalnej. Samo zaś oświadczenie o wypowiedzeniu wysłane zostało, z dołożeniem przez stronę powodową należytej staranności, na powołany w umowie adres kredytobiorcy. Oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. (art. 61 §1 k.c.) Fakt, że pozwany nie odebrał osobiście (odebrał ja brat, k. 37) korespondencji wysłanej do niego na prawidłowy adres, nie przekreśla

skuteczności złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu przez stronę powodową. Podkreślenia wymaga, że po doręczeniu wypowiedzenia, bank, na ten sam adres, wysłał do pozwanego wezwanie do zapłaty z 30 października 2017 roku, które to pismo pozwany odebrał już osobiście, zatem adres był prawidłowy i aktualny.

Za nieistotny dla rozstrzygnięcia Sąd uznał także fakt, że oświadczenie o wypowiedzeniu podpisane zostało parafą umieszczoną poza obszarem pieczęci banku. Po pierwsze parafa złożona została wraz z pieczęcią obejmującą pełne imię i nazwisko oraz stanowisko osoby podpisującej. Pieczęć ta i podpis umieszczone z kolei zostały bezpośrednio pod nazwą banku, w imieniu którego oświadczenie złożyła młodszy specjalista E. S..

Zgodnie z art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Jest to domniemania prawne, które może być obalone przy pomocy dowodu przeciwnego, co jednakowoż w niniejszej sprawie nie nastąpiło. Strona powodowa złożyła stosowne pełnomocnictwo dla E. S.. Nawet jednak gdyby osoba podpisująca umowę za bank nie miała bądź przekraczała umocowanie, to ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w imieniu której umowa została zawarta (art. 103 k.c.). W toku procesu pozwany, jako osoba prawna, konsekwentnie stoi na stanowisku, że osoba podpisująca wypowiedzenie działała w jego imieniu.

Sąd nie zastosował, mimo wniosku pozwanego, przepisu art. 320 k.p.c..

Pozwany nie stawiał się na rozprawę mimo wezwania go w celu przesłuchania pod rygorem pominięcia zeznań. Sąd nie miał zatem możliwości ustalenia jego sytuacji rodzinnej i majątkowej, co pozwoliłoby na ocenę zasadności rozłożenia świadczenia na raty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyła się $\frac{1}{4}$ opłaty od pozwu w kwocie 1.284 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego. Nadto pozwany winien ponieść $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu, której nie uiściła strona powodowa po skierowaniu sprawy z postępowania elektronicznego.